

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญและที่มาของปัญหา

กฤษณาเป็นพืชที่อยู่ในตระกูล Thymelaeaceae และสกุล Aquilaria มีอยู่ประมาณ 15 ชนิด กระจายอยู่ในเอเชียเขตร้อน ในประเทศไทยมีการกระจายพันธุ์ของไม้กฤษณาในป่าดิบชื้นและป่าดิบแล้งทางภาคเหนือ ภาคใต้ และ ภาคตะวันออก กฤษณาเป็นไม้เนื้อหอมที่ตลาดมีความต้องการสูงทั้งในและต่างประเทศ มีการขยายพันธุ์ด้วยการเพาะเมล็ด (องอาจ,2545) ได้มีการนำกฤษณาพันธุ์ *Aquilaria malaccensis* Roxb. ซึ่งในอดีตพบมากทางภาคใต้ แต่ปัจจุบันมีน้อยมาก โดยการนำคัพพะ มาขยายพันธุ์ด้วยวิธีการเพาะเลี้ยงเนื้อเยื่อ (แปลกและสุรัช,2545) และเพิ่มจำนวนต้นด้วยสูตรอาหาร MS ที่มี BA และ TDZ ความเข้มข้นสูตรต่าง ๆ สามารถกระตุ้นให้เกิดยอดได้จำนวนมากแต่ไม่เกิดราก(เจตตะพงษ์และสามารถ,2545) และการที่จะกระตุ้นให้เกิดรากต้องใช้สารกลุ่มออกซิน เพราะมีคุณสมบัติในการกระตุ้นให้เกิดราก ซึ่งสาร IBA เป็นสารที่เหมาะสมที่สุดในการเร่งการเกิดรากของพืช ดังนั้นจึงได้ศึกษาความเข้มข้นของ IBA ที่จะสามารถกระตุ้นในการเกิดรากของต้นกฤษณา *Aquilaria malaccensis* Roxb. ในระดับความเข้มข้นที่ต่างกัน ในสูตรอาหาร MS (Murashige and Skoog,1962) เพื่อหาความเข้มข้นที่เหมาะสมต่อการชักนำให้เกิดรากเพื่อทำการขยายพันธุ์ต้นกฤษณาให้ได้ต้นพันธุ์จำนวนมากต่อไปในอนาคต

วัตถุประสงค์

เพื่อศึกษาระดับความเข้มข้นของสาร IBA ที่เหมาะสมต่อการชักนำให้เกิดรากของต้นกฤษณาที่เลี้ยงในสภาพปลอดเชื้อ

ขอบเขตของการวิจัย

นำตายอดตาข้างของต้นกฤษณาที่ปราศจากโรคในสภาพปลอดเชื้อมาชักนำให้เกิดราก

ระยะเวลาการดำเนินการวิจัย

ใช้ระยะเวลา 1 ปี ตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน 2546 - มีนาคม 2547

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ได้สูตรอาหารที่เหมาะสมในการชักนำให้ต้นกฤษณาที่เลี้ยงในสภาพปลอดเชื้อเกิดราก และได้ทำการขยายพันธุ์ต้นกฤษณาเพื่อให้ได้ปริมาณมากแล้วเผยแพร่แก่เกษตรกรต่อไป